

SOLEMNITAT DE SANT PERE I SANT PAU
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
29 de juny de 2007
Mt 16, 13-19

Celebrem amb joia avui, germans i germanes estimats, la solemnitat dels dos grans apòstols sant Pere i sant Pau, columnes de la fe de l'Església pel seu testimoniatge de Jesucrist. La nostra fe cristiana és deutora de la d'ells; la nostra comunió eclesial es nodreix dels seus ensenyaments.

Hem sentit, a l'evangeli que Jesús canviava el nom a Pere. De *Simon bar Iona* passa a ser Pere, passa a ser la *pedra* sobre la qual Jesús edificarà la seva *Església*, el poble de la nova aliança. Li canvia el nom a causa de la professió de fe que ha fet inspirat pel *Pare del cel*: *Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*. És sobre aquest reconeixement de la identitat íntima i plena de Jesús, el profeta de Natzaret, que serà construït el nou poble de Déu.

Jesús canvia el nom de Pere i ja abans li havia modificat la professió. De pescador de peixos com era, el féu *pescador d'homes* (Mt 4, 18-19). La modificació de l'ofici estava estretament relacionada amb el futur canvi de nom. Hi ha, però, una diferència notable entre ser pescador de peixos i ser *pescador d'homes*. Mireu, si no. Els peixos quan són pescats moren; en canvi, "pescar homes" és per les fer-los viure, perquè no s'ofeguin. El mar o el llac són vistos, en la Bíblia, com l'habitatge de les forces del Mal i el lloc de la Mort. La missió que Jesús confia a Pere i als altres apòstols és, doncs, d'alliberar la humanitat de tot el que l'esclavitza, de restablir els homes i les dones en la seva dignitat humana i en la seva dignitat transcendent de fills i filles de Déu. Sant Pere és constituït com a pedra, com a roca on recolza la fe cristològica de l'Església i alhora és cridat a ser alliberador de persones perquè no s'ofeguin en el mar de l'egoisme, de l'autosuficiència, del desamor, en l'abisme de la manca de sentit, de l'error, del pecat.

Les dues missions es troben. Perquè Pere és pescador, alliberador, per mitjà de la proclamació del Crist. És la fe en Jesús com a *Messies, el Fill del Déu viu*, que allibera radicalment, que salva del Mal i de la mort per sempre. Una fe que és ferma, sòlida, perquè és el Pare qui li ha revelat, per mitjà de l'Esperit, la identitat divina de Jesús. Però és una fe viscuda des de la feblesa. Pensem en la capacitat de Pere per caminar sobre l'aigua –de no enfonsar-se en el mal– mentre manté la fe en Jesús, i en canvi, en el fet d'enfonsar-s'hi quan dubta de la paraula del Mestre (cf. Mt 14, 22-33). Pensem, encara, en les seves tres negacions durant la passió de Jesús. Una fe, tanmateix, que es solidifica a Pasqua, després de les primeres incerteses. La nostra fe troba el seu model i el seu sosteniment en la de Pere. I la seva feblesa humana ens és consol en les nostres defallences. Ara, doncs, glorificat amb Crist després del seu martiri, continua ressonat sense trontollar la seva proclamació de la fe alliberadora: *Vós sou el Messies –el Crist–, el Fill del Déu viu*. I encoratja la nostra fe cristiana tot impulsant-nos a ser apòstols, a ser també pescadors, alliberadors dels nostres contemporanis que es troben amb el mal, l'angoixa, la injustícia, amb la foscor del cor i de la intel·ligència, amb un horitzó sense sortida transcendent.

També sant Pau, l'altre gran apòstol que avui celebrem, va veure com la fe en Jesucrist li canviava la vida i la dedicació al treball. Havia estat educat en la Llei d'Israel des de petit i tenia l'ofici de fabricar tendes (cf. Ac 18, 3). Un cop, però, el Pare li revelà, també per la força de l'Esperit Sant, el seu Fill Jesús (cf. Ga 1, 15-16), es donà totalment, sense témer les tribulacions i les persecucions, a la causa de l'Evangelí, a fer conèixer la revelació de Jesucrist que havia rebut i la realitat íntima de la Comunitat cristiana, de l'Església que Déu s'aplegava com esposa del Crist i

sagrament per a tots els pobles L'Església que era i és la tenda, el tabernacle on Déu es deixa trobar en plenitud. L'apòstol Pau també ens dona un missatge a partir del seu ofici de fabricar tendes i de l'experiència que tenia d'aquests habitacles. Un missatge vàlid per a tots els temps que és portador d'esperança: *Sabem –diu ell– que quan es desfà la casa terrenal del nostre cos, on habitem com en una tenda, tenim al cel una casa que és obra de Déu, eterna. [...] Els qui ara vivim en aquesta tenda, gemeguem apesarat*s (2C 5, 1-4). Però, l'Esperit fa que a mida que s'afebleix el nostre cos, la nostra vida espiritual pugui anar creixent en la vida divina, de manera que el nostre desig de plenitud, el nostre anhel de viure per sempre, es vegin satisfets per Jesucrist. Pau, doncs, ens fa conèixer el destí transcendent de la persona humana i que *el Reialme d'ela mor* no té un poder definitiu.

També sant Pau, doncs, ha esdevingut pescador, alliberador, d'homes i dones amb el seu testimoniatge de paraula i per escrit. Un testimoniatge que, fins i tot després que li arribés *el moment de desfer les amarres i deixar el port* per mitjà del martiri, continua travessant els segles i essent portador de joia i de vida.

* San Pedro y san Pablo nos ofrecen un testimonio común sobre Jesús de Nazaret como Mesías, Hijo del Dios vivo. Los dos vieron como Cristo cambiaba sus vidas. Y uno y otro pusieron su experiencia profesional al servicio del Evangelio. Pedro se vio convertido en pescador de hombres; es decir, en liberador de tantas cautividades que ahogan la realidad más íntima de las personas, empezando por la enemistad con Dios y continuado con tantos tipos de opresión que se dan en el mundo. Pablo, con su experiencia de fabricante de tiendas, sabía de la fragilidad de estos cobijos y las veía como una imagen de la fragilidad humana. Los dos proclaman a lo largo de los siglos que lo que esclaviza al ser humano, las fragilidades que experimenta, encuentran su remedio radical en la fe cristológica y en la salvación que Dios nos ofrece en la Palabra y los sacramentos confiados a la Iglesia.

Todos los que estamos aquí compartiendo nuestra fe cristiana, hemos visto como Jesucristo también ha cambiado nuestras vidas y nuestras tareas. Hoy, viendo el testimonio de san Pedro y san Pablo y la gloria pascual de la que gozan, se lo agradecemos profundamente porque sabemos que estamos llamados a compartirla. Y, con la fuerza del Espíritu, queremos ser continuadores de la difusión de la Buena Noticia, del Evangelio del perdón, de la liberación, de la vida eterna, a favor de todos nuestros contemporáneos. *

L'Església continua oferint a la humanitat el testimoniatge dels apòstols sobre Jesucrist, com una resposta plena, integradora de la persona i harmonitzadora de la convivència humana. En la comunió eclesial, la solemnitat d'avui ens porta a recordar amb estimació fraterna l'Església de Roma, que presideix totes les altres en la caritat (sant Ignasi d'Antioquia), i el seu bisbe, el Papa Benet XVI. I a compartir amb ella, com ho fa l'Església de Constantinoble i tota l'Església estesa d'Orient a Occident, la joia pel triomf martirial dels seus Patrons sant Pare i sant Pau.

Fem-ne eucaristia, tot agraint al nostre Déu, la Santa Trinitat, el do d'aquests apòstols del Crist i deixem que el misteri que hi celebrem transformi les nostres vides per a una major identificació amb Jesucrist, una major vivència eclesial, i un major testimoniatge en el nostre món.